

ĐỒ MẮC DỊCH

● **Trần Thế Huy SB72**

Ày dzà! Không ngày nào mà tin tức trên các báo đài không ra rả nơi này bị giãn cách, nơi kia bị phong toả, chỗ này thêm năm, chỗ nọ thêm mười bệnh nhân, và tất cả những người bị ‘soi’ này phải khăn gói quả mướp đi cách ly... Tất cả chuyện ngăn chuyện dài về con covid 19, chưa có hồi kết.

Giờ thì tuy tôi may mắn vì chưa phải vướng vào con dịch bệnh này, nhưng cũng không thể nói mạnh được, vì biết đâu ngày mai, biết đâu những ngày sắp tới, mình cũng là một trong số những nạn nhân của nó thì sao?! Chết thì ai mà không phải chết, chỉ khác nhau kẻ trước người sau, khác nhau thời gian nói lời từ biệt; vẫn biết là vậy nhưng tôi luôn thẳm thì cầu xin cho mình đừng bị chết vì ‘cúm đê’, thấy ghê quá!

Vòng quanh những điểm nóng của thế giới, mà điển hình là Ấn Độ, tôi thấy tình cảnh ở đó thật tang thương. Bầu trời luôn phủ đầy những đám mây khói, chúng dày đặc đến

nổi che kín cả ánh nắng mặt trời. À thì ra sự xuất hiện của chúng là do người ta đang thiêu đốt xác của những nạn nhân bị chết vì dịch bệnh. Những đám mây khói ấy đen ngòm và tỏa ra một thứ mùi khen khét, chỉ thoáng ngửi thôi, ai nấy cũng đều có cảm nhận nó tựa như mùi của những miếng thịt quay quá lửa. Nói đúng ra thì những miếng thịt trong các hàng quán thường được đầu bếp tẩm ướp gia vị cẩn thận, trước khi đem quay bán cho thực khách; và nếu chẳng may có bị cháy sém, thì mùi của nó vẫn không làm ta khó chịu cho bằng khi ngửi phải mùi xác thịt con người đã bị trương sinh, bị thối rữa, rồi sau đó đem nướng trong cái lò thiêu nghìn độ kia.

Qua báo đài tôi có nghe thấy là đa phần người dân bên Ấn chết vì bị thiếu oxy.

Thiếu Oxy hả? Ủa sao kỳ vậy ta? Há chẳng phải Thượng Đế đã ưu ái biểu không cho con người một nguồn dưỡng khí khổng lồ, vô cùng tận là gì? Vậy thì có sao lại ra nông nỗi này...?!

Ngẫm tới lui, tôi chợt nhớ tới một câu nói có ý ám chỉ, răn đời, dành cho mình và cho những kẻ thích thu gom, góp nhặt của cải vật chất trên đời, và nó được lan truyền rộng rãi trong dân gian: *“Ngay cả hơi thở ta còn phải mượn của trời đất, thế thì trên đời này có cái gì là của ta, vật gì thuộc về ta?!”*

Và nếu như đã nói ở trên thì tại Ấn Độ, ai đã phá hủy nguồn oxy mà Thượng Đế đã rộng tay ban phát dồi dào cho con người?! Câu trả lời còn đang bỏ ngõ...

Xin tạm dừng nói chuyện về người đẹp gai góc cô rô na ấy, chỉ thăm cầu xin Mẹ Sao Biển cho anh em chúng con, những đứa con của Mẹ, đừng thèm và đừng quyến luyến với cô ấy mà thôi.

Nhắc đến từ mắc dịch, ký ức về vùng đất Hòa Yên thuộc

giáo phận nha Trang chột sống lại trong tôi, tuy đây không phải là nơi đã sinh ra tôi, nhưng lại là nơi đã dưỡng nuôi tôi khôn lớn thành người. Bởi vậy “*Dù có đi bốn phương trời, lòng vẫn nhớ về... Hòa Yên*”. Thịnh thoảng có dịp họp lớp, tôi tranh thủ tạt qua GX. Hòa Yên, nơi đã cho tôi nhiều kỷ niệm thời thơ ấu và để thăm lại những con đường, những con đường mà xưa kia đầy rẫy bước chân tôi. Những người quen cũ, những người bạn thuở còn cỏi truồng tắm mưa, giẫm mình dưới suối. Gặp lại hôm nay có kẻ quên người nhớ, tôi không thể đổ lỗi cho ai được, có chăng là trách ông trời đã để cho thời gian làm thay đổi và xóa nHòa tất cả.

Sau ngày những đôi dép trường sơn giải phóng đất nước, trong đó có quê hương Hòa Yên của tôi. Sợ bom đạn, sợ tiếng súng, sợ những người miền ngoài, tôi theo gia đình già từ Hòa Yên. Xa cách Hòa Yên gần 20 năm, tôi mới có dịp quay về. Mục đích chính là để mang hài cốt của người mẹ yêu dấu vào trong Đồng Nai, vì hầu hết những người thân yêu ruột thịt của mẹ đã vào cư ngụ trong này hết rồi. Tranh thủ chút ít thời gian hiếm hoi, tôi tìm đến nhà một người bạn cùng lớp Sao Biển, hy vọng là sẽ nhìn lại được dáng dấp bạn bè thân yêu năm nào.

Qua thằng em con bạn dì, tôi biết người bạn cùng lớp lúc này đang hành nghề buôn bán heo con. Vì đêm nay tôi phải rời khỏi Hòa Yên, nên mặc dù bên ngoài trời đang giữa ngọ, và nắng như đổ lửa, nhưng bằng mọi cách tôi phải đến được nhà người bạn, vì nếu bỏ lỡ dịp này thì chẳng biết đến bao giờ, và để cho cuộc tao ngộ này thêm phần ly kỳ, tôi làm bộ đóng giả vai một tay lái buôn đang tìm mua heo con. Với tôi thì tuy đã lâu không gặp nhưng trời cho bộ nhớ mình chưa đến nỗi sắp bỏ bán phế liệu, vì thế tôi mau chóng nhận

ra thằng bạn nhò nốt ruồi đen tuyền, được trang trí ngay nhân trung trên khuôn mặt của cậu ấy.

Sau một lúc giả vờ kỳ kèo trả giá, thấy tưởng diễn cũng đã khá dài, tôi quyết định hạ màn:

- Định ơi, Huy đây nè, không nhớ sao?

Thoáng chút ngỡ ngàng, nhưng rồi Định ta cũng nhận ra tôi, tuy có vui vì gặp lại bạn bè sau bao năm xa cách, nhưng tôi thấy trên khuôn mặt của ông bạn lái heo lớp 1972 xứ Hòa Yên, vẫn còn vương vấn đôi chút bực mình, có lẽ vì bị phá giấc ngủ trưa, cộng thêm chút xui xẻo khi gặp phải tay mua heo thú thiệt, kỳ kèo từng xu... từng xu... giữa trưa hè oi ả haaa.

Nhắc lại chuyện cũ mới thấy, ngay cả bạn bè cùng lớp, cùng trường, cùng xứ vẫn dễ dàng quên mất nhau, dù cho đã từng kề vai sát cánh bên nhau thuở còn tu học ở Sao Biển. Nhớ lại những ngày trong chủng viện lợi dụng những buổi tối chiếu phim, ít ai để ý đến sự vắng mặt của vài thành viên, còn rủ nhau đi ăn trộm dưa khô... Rồi vào những ngày nghỉ hè, rủ nhau đi đánh bi-a, sau đó cùng ngồi bên nhau ăn những túi chè thơm ngon béo ngậy và lạnh buốt. Những túi chè này thường được ngâm trong thùng xối đựng đầy muối và đá cục để làm đông, bỏ túi chè đã thành kem đá ra ngoài, rửa qua lại vài lần cho bớt muối mặn bám ở bên ngoài. Đưa bịch chè lên miệng, dùng răng cắn nhẹ góc túi, khỏi phải nói thì những ai đã một lần được thưởng thức món chè bịch này, sẽ không bao giờ quên được hương vị của nó.

Mãi đến tận bây giờ, thỉnh thoảng tôi cũng thấy có một vài nơi vẫn còn bày bán món giải khát mang đậm nét đặc sắc quê hương nước Việt này. Tuy đã lâu không thưởng thức món khoái khẩu của thời thơ ấu, thời còn cấp sách đến

trường, nhưng ít nhiều nó đã cho tôi nhớ lại những kỷ niệm, nhớ đến những người bạn mà giờ đây chỉ còn là những hình bóng xa mờ trong ký ức.

Thời gian thật phủ phàng! Than ôi! Chỉ mới xa nhau một thời gian mà đã không còn nhận ra nhau, cho dù trước kia đã thân nhau là thế. Nhưng cũng có những người thân quen ngày xưa ngày xưa, một số trong họ có thể đã không còn nhớ và đã quên tôi thật rồi!

Nhưng thôi hơi đâu mà để những chuyện vớ vẩn ấy làm ta thêm nặng bụng; người ta không thích mình hay giả bộ lo lo như chưa hề quen biết mình là việc của họ, nghĩ đơn giản thế này cho khỏe: người ta vui thì mình tìm đến, ngược bằng thì tháo lui vậy thôi.

Vùng đất Hòa Yên cũng là nơi có duyên, nơi hội tụ của một số anh em Sao Biển sau ngày binh biến, và ít nhiều trong anh em cũng đã có chút tình mến thương, lưu luyến với nơi này. Và cảnh quan thiên nhiên nơi đây cũng rất đẹp, khi mà tạo hóa đã ưu ái và ban tặng cho nó những đồi cát trắng trải dài, trải xa chùng như vô tận. Cát trắng ngần, cát chói chang, là những nét đặc trưng của miền thùy dương Cam Ranh, nơi có vịnh biển nổi tiếng, khiến cho nó trở thành cảnh biển mơ ước của nhiều quốc gia trên thế giới. Thật vậy, đồi cát trông như một dải lụa trắng ngần, uốn lượn dưới ánh nắng ban mai, và trong buổi chiều tà, đồi cát tựa như một khối kim cương to lớn, phản chiếu muôn sắc màu lấp lánh, khiến cho những ai mới đặt chân đến đây lần đầu, khi được chứng kiến cảnh đẹp huyền ảo trên, đều có cảm tưởng như đang lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Với ai tôi không nói, nhưng với tôi, khi nhìn thấy biển cát mênh mông kia, trong tôi lại dấy lên một nỗi buồn vô

tận, vì chính nơi đây, ngay trong lòng cát trắng này, người mẹ hiền yêu dấu của tôi, đã gửi gắm thân xác của mình sau cơn bạo bệnh. Đó là một trong những kỷ niệm buồn nhất của đời tôi.

Ngôi trường mang tên: trường tiểu học cộng đồng Hòa Yên, nơi đã dạy tôi biết ê a những mẫu tự đầu tiên, cho tôi chút vốn liếng kiến thức, để tôi tiếp tục chen chân vào ngôi trường Sao Biển. Và ngôi trường mà tôi nói ở đây, nó cũng chỉ là một ngôi trường bình thường như vô vàn ngôi trường khác, nếu không nhắc qua một vài kỷ niệm khó quên ở lứa tuổi học trò của tôi. Phải nói lứa tuổi học trò là lứa tuổi đẹp nhất trong một đời làm người, nó thật đơn sơ, tươi đẹp như nụ hoa vừa hé nở, chưa vương nhơ chút bụi trần, tuy cũng có một vài con sâu làm xấu đi nỗi canh giáo dục, khiến cho nhiều người mang nặng khái niệm: nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò.

Tôi quen những người bạn gái cùng lớp vì đơn giản là tôi thích họ, thích trao đổi bài vở, thích cùng chơi ô quan và thích ngồi tám chuyện với họ...thế thôi. Vậy mà có một số bạn trai bạn gái khác lại để ý và xem chuyện bọn tôi hay chơi đùa với nhau rồi ngồi gán ghép chúng tôi bồ bịch với nhau. Ban đầu thì tôi cứ mặc kệ, nhưng dần về sau tôi nhận thấy cô bạn gái của tôi bắt đầu e thẹn và không còn giữ được nét hồn nhiên, cười mở như cái thuở ban đầu nữa. Lắm khi tôi mang cho cô ấy quả ổi, sự chần chừ của cô ấy khiến tôi sốt ruột, bước đến gần, tôi nắm đại tay cô ấy và đặt quả ổi thật nhanh lên bàn tay cô ấy rồi quay vội mặt đi nơi khác, mặc cho phía đằng sau có tiếng cười rúc rích của đám bạn cùng lớp và tiếng rửa trách của cô bạn gái: đồ mắc dịch.

Tôi và cô bạn gái quen biết nhau là như thế. Giờ ngồi

ngắm lại, tôi mới thấy được tình bạn khác giới trong lứa tuổi học trò nó hồn nhiên và trong sáng như tờ giấy trắng.

Sau khi theo học hết năm đệ thất tại trường trung học tu thực Hòa Nghĩa (giáo xứ gốc của Ng Trọng Vinh SB71) được thành lập do vị linh mục quản xứ, thì vào mùa hè đỏ lửa năm 1972, cậu ruột của tôi là Nguyễn Ngọc Điều SB67 ‘dụ’ tôi đi thi. Vàng đi thì đi, thế là tôi chuẩn bị khăn gói qua muống trảy lên kinh thành Nha Trang, so tài cùng sĩ tử bốn phương để kiếm cho mình một tấm vé trong ngôi trường tiểu chủng viện Sao Biển. Nhận được kết quả thi đậu rồi mà trong tôi vẫn chưa có chút khái niệm gì về đời tu; và tôi cũng chẳng háo hức cũng như không lấy gì làm vui, vì lúc đó tôi đang sở hữu niềm vui với cô nàng Bắc kỳ nhỏ nhỏ; nhỏ xíu mà dễ thương dễ sợ.

Tiếng ve sầu đã bớt ngân nga, bớt nức nở khiến người nghe cảm thấy buồn lòng hơn. Và trên cao kia, hàng cây phượng vĩ đã thua thót những cánh hoa, tuổi học trò có lẽ lúc này là buồn nhất, buồn vì sắp phải xa rời những tháng hè êm ả, chia tay với những trò chơi của tuổi thơ.

Không kịp nói lời chia tay với người bạn gái. Tôi ‘Đồ mắc dịch’ đã lên đường vào cách ly tại trung tâm Sao Biển. Và ‘đồ mắc dịch’ của em, giờ đã hết thời gian cách ly rồi, đã rời xa trung tâm cách ly Sao Biển rồi.

Thời gian trôi mau, thấm thoát đã nửa thế kỷ rồi, tuy không còn gặp thấy em, nhưng tôi nghĩ là trong con mắt của em, lúc nào tôi cũng vẫn là ‘đồ mắc dịch’.

Hiện nay ‘Đồ mắc dịch’ của em vẫn còn đó, và hẳn không bao giờ quên được một người ‘không mắc dịch’.

Biên Hòa ngày không nắng hua boa tháng sáu.